

Πρὸς τοὺς Θηβαίους μᾶς συνδέει σύνδεσμος·
Καὶ ἂν ποτε ἐν περιστάσεσι δειναῖς
Αἰ Θῆβαι βοηθείας χρεῖαν λάβωσι,
Τότ' οἱ Φεραῖοι, τὸ κλεινὸν παράδειγμα
Τοῦ μεγαθύμου ἥρωος μιμούμενοι,
ὑπὸ τὰ τεῖχη τῶν Θηβῶν θὰ πέσωσι
Γενναίως μέχρι τοῦ ἐσχάτου μαχητοῦ.

ΘΗΒΗ. (Εἰσέρχεται μὲ καθημαγμένον ξίφος.)
Θαρσεῖτε! Θεσσαλία, ἐλευθερά νῦν
τὴν κεφαλὴν σου τὴν ἀνδρείαν ὕψωσον,
Καὶ σὺ, τοῦ Πελοπίδου ὦ σεπτὴ σκιὰ,
Ἀγάλλου! Δίκην ἔδωκεν ὁ τύραννος!

ΚΟΡΥΦ. Τί λέγεις, Θῆβη;

ΘΗΒΗ. Ὡ Φεραῖε, ἄκουσον!

ΚΟΡΥΦ. Πλὴν τί δηλοῖ τὸ ξίφος τὸ αἰμοσταγὲς
Αὐτό;

ΘΗΒΗ. Τῶν λόγων μου ζητεῖς τὴν ἔννοιαν;
Εἰς τὸν κοιτῶνα τοῦ τυράννου εἰσελθὼν
Τοὺς λόγους θέλεις ἐννοήσῃ τοὺς ἐμούς.
(Προχωροῦσα πρὸς τὸν Κορυφαῖον.)

Τὸ αἷμα βλέπεις τοῦτο; Αἷμα μιανοῦ
Τυράννου εἶναι· ἀβλαβὴς ἡ μάχαιρα
Κατέστησε τὸ τέρας· τὸ αἰμοχαρὲς
Θηρίον ἔσφαξεν ἡ χεὶρ μου, γυναικὸς
Χεὶρ Θεσσαλίδος! — Τί μὲ βλέπεις ἀπορῶν;

ΚΟΡ. Ὡ! σ' ἐννοῶ. Τὸν νοῦν μου ὅμως ἐκθαμβοῖ
Ἡ πράξις σου.

ΘΗΒΗ. Ἡ τόλμη μήπως ἀρετὴ
Ἀνδρῶν καὶ μόνων εἶναι;

ΚΟΡΥΦ. Σὺ, ὦ Θῆβη, σὺ;
Ἀπέθανεν ὁ τύραννος;

ΘΗΒΗ. Ἀπέθανεν.

Ἀργεῖ τὴν χεῖρα νὰ κινήσῃ ἡ γυνή.
Ἦτις ἐπλάσθη δι' ἀγάπην καὶ στοργήν·
Ἀλλ' ὅταν ἀνδρωθεῖσα ὀπλισθῇ αὐτὴ
Καὶ τοῦ ἀνδρὸς πολλὰκις ἀσφαλέστερον
Τότε κτυπᾷ. Καιρίαν ἐπληξά πληγὴν.
Δὲν ἔτρεμεν ἡ χεὶρ μου, ὅχι ἐν δεινοῖς
Ἀφάτοις θάρρος ἐγὼ εὔρον. Ἡ πατρίς
Μ' ἐνέτειλε τὴν δίκην, κ' ἐγὼ ἔσπευσα

Νὰ σώσω φίλην χώραν, κινδυνεύουσαν
Νὰ υποκύψῃ πάλιν εἰς ζυγόν, πολὺ
Τοῦ ἀποτιναχθέντος τρομερώτερον.
Τίς ἔπραττε τὴν πράξιν κάλλιον ἐμοῦ;
Τίς; ἡ γυνή, ἡ ὑποστάσα τὰς ὁρμὰς
Τοῦ μοχθηροῦ τυράννου, καὶ γινώσκουσα
Τοῦ ἠττηθέντος τὴν φιλέκδικον ὁργὴν! —
Ἐμνήσθην τῶν βασάνων τῶν ἀδίκων μου,
Ἐμνήσθην τῆς πατρίδος τῆς πενθούσης χθὲς,

Ἐμνήσθην τοῦ Θηβαίου, τοῦ ὑπὲρ αὐτῆς
Ἀποθανόντος εὐκλεῶς — καὶ ἐπληξά. —
Αἰμοχαρὲς μανία δὲν μὲ ὤθησε,
τὴν χεῖρά μου ἀγρία δὲν ἐξώπλισε
Καὶ θηριώδης πρὸς τὰ αἵματα ὁρμή,
Ἀλλὰ γενναίως πράξεως πεποιθήσας,
Καὶ τῆς ἐλευθερίας ἔρωσ ἀμετρος!

ΚΟΡΥΦ. Ὡ Ἑλληνίδων εὐγενὲς παράδειγμα!

Ὡ πράξις κόρης, ἐπαξίας τοῦ πατρός!

ΧΟΡΟΣ (ᾄδει) ἀ. ἡμιχόριον.

« Πολυώδυνον ὑπέστης,
Ὡ ἐλευθερία, πάλιν
Καὶ ἡ πρὶν νεκρὰ ἀνέστης
Καὶ ἀκμαία θάλλεις πάλιν.
Ὡ ἡμιχόριον·

« Ἐνθους αἵρουσα τὸ δόρυ,
Τὸ ἀήττητον τῆς δίκης,
Τοῖς λαοῖς σου, θεία Κόρη,
Στέφανον προσφέρεις νίκης.
Ὅλος ὁ χορός.

« Λάμπε ὡς πυρίνη σφαῖρα
Διασχίζουσα τὰ σκότῃ,
Κ' ἔστω αὕτη ἡ ἡμέρα
Ἡμερῶν ἐνδόξων πρώτῃ. »

Ι. ΠΕΡΒΑΝΟΓΛΟΣ.

ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ ΠΟΥΣΚΙΝΟΣ.

Η ΙΣΤΟΡΙΑ τῆς Ῥωσικῆς φιλολογίας, καὶ τοὶ
ἀρχοῦντως εὐρεῖα, ὑπῆρχε μέχρι πρὸ μικροῦ τοῖς
πολλοῖς ἄγνωστος. Εἰθισμένοι ἐν Εὐρώπῃ νὰ θεω-
ρῶσι τὴν Ῥωσσίαν ὡς ἔθνος ἡμιπολιτιστον, ὀλιγί-
στην παρέσχον προσοχὴν εἰς τὴν διανοητικὴν κα-
τάστασιν αὐτῆς, ἐνῷ τῆς μελέτης αὐτῶν δὲν ἀ-
πηξίωσαν καὶ αὐτὰ τὰ ἀπώτατα καὶ βάρβαρα τῆς
Ἀσίας ἔθνη· καὶ ὅμως ἡ Ῥωσικὴ φιλολογία οὐχὶ
μόνον ἐνεκα τῶν πολλῶν συγγραφέων καὶ λογίων
της, ἀλλὰ καὶ διὰ τὸν ἰδιόρρυθμον οὕτως εἰπεῖν τυ-
πον, ὅστις περιβάλλει αὐτὴν, ὑπάρχει ἀρχοῦντως
περίεργος.

Ὁ Ἀλέξανδρος Πουσκίνος, εἰς τῶν ἐνδοξωτέρων
Ῥώσων ποιητῶν, ἐγεννήθη ἐν Μόσχᾳ τῇ 26 Μαΐου
1799, ἀπόγονος ἀρχαίας οἰκογενείας, ἧς ὁ ἀρχη-
γέτης, Τεύτων ἱππότης Ράμτζας καλούμενος, κα-
ταλιπὼν τὴν ἀνήσυχον αὐτοῦ πατρίδα περὶ τὰ
μέσα τοῦ 17. αἰῶνος, μετώκησεν εἰς Ῥωσσίαν.
Ὡς προπάτορα ὁ Πουσκίνος εἶχεν αἰθίοπα τινα,
Ἀντίβαν ὀνομαζόμενον, ὅστις προσληφθεὶς παῖς
ἔτι ὑπὸ Πέτρου τοῦ μεγάλου καὶ ἐπιμελῶς ὑπ'

αὐτοῦ ἀνατραφεῖς, περιῆλθεν ἀκολούθως εἰς τὰ ἀνώτατα τοῦ Ῥωστικοῦ ναυτικοῦ ἀξιώματα, ἐνεκα τῆς ἰκανότητος αὐτοῦ καὶ ἐγένετο ἀρχηγέτης τῆς μέχρι καὶ τοῦ νῦν σωζομένης εὐγενούς οἰκογενείας Ἀντιβόφ. Ὅτι δὲ αἷμα αἰθιοπικὸν ἔρρεεν εἰς τὰς φλέβας τοῦ Πουσκίνου ἐμαρτύρει ἥτε φυσιογνωμία καὶ ἡ ὁρμητικότης τοῦ χαρακτήρος του.

Εἰσπαθεὶς τῷ 1814 ὁ Πουσκίνος εἰς τὸ ὑπὸ τοῦ αὐτοκράτορος Ἀλεξάνδρου ἰδρυθὲν ὑπὲρ τῶν εὐγενῶν Λύκειον τοῦ Τζαρκος-σέλο, διέτριψεν ἐν αὐτῷ ἐπὶ ἑξ ἔτη, καθ' ἃ διεκρίθη ἐπὶ εὐφυΐᾳ καὶ εὐμαθείᾳ. Σπουδαστὴς ἔτι ὢν ὁ Πουσκίνος, ἐνησχολεῖτο περὶ ποιητικὰς μελέτας καὶ συνέταξεν εἰ μὴ τὸ ὅλον, ἀλλὰ τοῦλάχιστον τὸν σκελετὸν διαφόρων ποιημάτων του, οἷον τῶν *Ἀγαμνήσεων* τοῦ Τζαρκος-σέλο, τῆς ἐπιστολῆς πρὸς *Λικίνιον*, τὰ κατὰ *Ῥουσλάνον* καὶ *Λουδμίλαν* κ.λπ. Μία δὲ τῶν ποιήσεών του ἐπιγραφομένη *Ἀστάθεια* καὶ ἀπαγγελομένη ἐνώπιον τοῦ αὐτοκράτορος Ἀλεξάνδρου καὶ τοῦ περικλεοῦς λυρικοῦ Δερζαβίνου ἐν τῷ Λυκείῳ, ἔθεσε τὰ πρῶτα θεμέλια τῆς μελλούσης ποιητικῆς δόξης του.

Περαιτῶς τὰς σπουδὰς αὐτοῦ ὁ Πουσκίνος, εἰσῆλθεν εἰς τὴν δημοσίαν ὑπηρεσίαν καὶ προσεκολλήθη παρὰ τῷ Ἰπουργείῳ τῶν Ἐξωτερικῶν, ἐν τῷ ὁποίῳ καίτοι ἀπασχολῶν τὰς πλείους ὥρας του, δὲν παρέλειπεν ὅμως καὶ τὴν ποίησιν. Ὑπάλληλος ὢν, ἐπεράτωσε τὸ ὠραιότερον τῶν ποιημάτων αὐτοῦ τὰ κατὰ *Ῥουσλάνον* καὶ *Λουδμίλαν*, ἐν ᾧ, κατὰ μίμησιν τοῦ Ἀρίστου καὶ τοῦ Βιελάνδου, ἀνέμειξε τὸ κωμικὸν μετὰ τοῦ μεγαλοπρεποῦς, πρηνείων συνάμα καὶ πολλὰς μυθολογικὰς παραδόσεις τῶν σλαβικῶν λαῶν. Τὸ ποίημα τοῦτο παραλλάσσον μεγάλως τὸ σύστημα τῶν ἀρχαίων Ῥώσων ποιητῶν, προὐκάλεσε πεισματώδεις ἐπικρίσεις, καὶ μ' ὅλον ὅτι τὸ ποίημα ἐπὶ τέλους ἔτυχε τῆς κοινῆς ἐπιδοκιμασίας, οὐχ ἤτον ὅμως ἡναγκάσθη ὁ Πουσκίνος νὰ κῦβη ὑπὸ τὴν δυσμένειαν τῶν ἐχθρῶν, οὗς δὲν λείπει πάντοτε ὁ θρόνος νὰ παρασκυνάζῃ, καὶ καταλιπὼν τὴν Πετρούπολιν, μετέβη εἰς τὴν ἐν Βασαράβια Κισσινόβην, ἐνθα διωρίσθη ὑπάλληλος παρὰ τῇ Νομαρχίᾳ τῆς ἐπαρχίας ἐκεῖνης.

Ἡ θέα τῶν μεγαλοπρεπῶν χωρῶν τῆς μεσημβρινῆς Ῥωσσίας, αἱ ῥωμαντικαὶ ἀκταὶ τῆς Ταυρίδος καὶ αἱ ἄγριαὶ τοῦ Καυκάσου καλλοῦναι τῷ ἐνεποίησαν ἰσχυρὰς ἐντυπώσεις. Κατὰ τὸν χρόνον προσέτι ἐκεῖνον ὁ Βύρων ἠκμαζεν ἐν πάσῃ αὐτοῦ τῇ λαμπρότητι καὶ ὁ Πειρατὴς, ὁ Γικὸρ, ὁ Μαν-

φρέδος ἦσαν ἀντικείμενα γενικοῦ θαυμασμοῦ. Ταῦτα πάντα ἐπηρέασαν σφοδρῶς τὸ πνεῦμα τοῦ Πουσκίνου καὶ ἐδημοσίευσεν τὸν *Δεσμώτην* τοῦ *Καυκάσου*, ποίημα πλήρες ἀφελείας, χάριτος καὶ πάθους. Ἀντικείμενον τοῦ ποιήματος τούτου εἶναι Ῥώσος τις αἰχμαλωτισθεὶς ἐν τῷ Καυκάσῳ, ὅστις ἐπιτυχὼν νὰ ἐκπνεύσῃ ἔρωτα εἰς τὴν θυγατέρα τοῦ ἀρχηγοῦ τῆς φυλῆς ἐκεῖνης, ἐλευθεροῦται ὑπ' αὐτῆς, γγνωμένης ὅμως θύμα οἰκτρὸν τοῦ ἔρωτός της. Τὸ ποίημα τοῦτο ἔσχε μεγίστην ἐπιτυχίαν, καὶ τετράκις ἐν διαστήματι τεσσάρων ἐτῶν ἐδημοσιεύθη.

Ἐν ἔτει 1824 ὁ Πουσκίνος ἐδημοσίευσεν τὴν *Κρήνην* τοῦ *Βαξεσεράι*, ποίημα ὅπερ ἐνεπνεύσθη ἐκ τῶν ἀναμνήσεων τῆς ἐν Κριμαίᾳ διαμονῆς του. Ἐν αὐτῷ παρίστανται τὰς διαφορὰς τοῦ χαρακτήρος δύο γυναικῶν, τῆς μὲν Κιρασσίας ὀνόματι Ζαρεμᾶ τῆς δ' ἐτέρης Πολωνίδος καλουμένης Μαρίας, ζωσῶν ἀμφοτέρων ἐντὸς τῶν ἀρχαίων ἀνακτόρων τῶν χανῶν τῆς Ταυρίδος. Ἀμίμητος εἶναι ἡ χάρις καὶ ἡ λεπτότης τοῦ ποιήματος τούτου, τὸ ὁποῖον ἐπίσης ἔτυχεν ἐνθουσιωδεδεστάτης ὑποδοχῆς.

Τρίτον ἔργον τοῦ Πουσκίνου ὑπῆρξεν οἱ *Βοημοί*, διαλογικὸν ποίημα μεταξὺ τεσσάρων Βοημῶν, ἀντικείμενον ἔχον τὰ ἥθη καὶ ἔθιμα τοῦ παραδόξου τούτου λαοῦ, μετ' αὐτὸ δ' ἐδημοσίευσεν ἀλληλοδιδόχως τὸν *Εὐγένιον Ὀρεγίνον*, ποίημα ἔχον ὁμοιότητά τινα πρὸς τὸν δὸν Ζουάν τοῦ Βύρωνος, καίτοι κλίνειν ὀλίγον πρὸς τὴν μονοτονίαν, καὶ τὸν *Βόριν Γοδοῦν*, τραγῳδίαν περικυκλωσμένην καὶ ἀντικείμενον ἔχουσαν τὴν ἐπὶ τὸν θρόνον ἀνάβασιν τοῦ Βόριδος, γενομένην διὰ τοῦ φόνου τοῦ Ἀημητρίου, υἱοῦ Ἰβάν τοῦ Δ'. Πρὸς δὲ, τοὺς *Ἀδελφοὺς Ἀητάς* καὶ τὸν *κόμηντα Νουλινον*, ποιήματα, ἐξ ὧν τὸ μὲν πρῶτον ἦτον ἐλαφρὸν ἀνάγνωσμα πρὸς τέρψιν, διὰ δὲ τοῦ δευτέρου ἐσατυρίζετο εὐγενὴς τις Ῥώσος.

Κατὰ τὸ ἔτος 1827 ὁ Πουσκίνος ἐδημοσίευσεν τὴν *Μουτάραν*, ἐν ᾗ ψάλλει τὸν πρὸς Κάρολον τὸν Βασιλέα τῆς Σουηδίας πόλεμον Πέτρου τοῦ Μεγάλου, καὶ ἐπειδὴ μετὰ δύο ἔτη ἤρξατο ὁ μεταξὺ Ῥωσσίας καὶ Τουρκίας πόλεμος, ὁ Πουσκίνος εὖρων εὐκαιρίαν νὰ ἐπισκεφθῇ διάφορα μέρη τῆς Ἀνατολῆς, μετέβη εἰς Γεωργίαν καὶ ταχθεὶς ὡς ἐθελοντὴς εἰς τὸν στρατὸν τοῦ Πασκέβιτς, παρέστη εἰς πολλὰς μάχας, ὡς καὶ εἰς τὴν αἰμυνημόνευτον ἄλωσιν τοῦ Ἑρζερούμ. Ὁ νέος οὗτος βίος, ἡ στρατιωτικὴ δόξα, ἡ κλαγγὴ τῶν ὅπλων τῷ ἐνέπνευσε νέας αἰσθήματα, ἅτινα διέγραψεν εἰς πε-

ζήν τινα *Περήγηται*, ἥτις θεωρεῖται ἐν τῶν ἀρίστων αὐτοῦ ἔργων.

Μετὰ τὸ τέλος τοῦ Ῥωστικοῦ πολέμου μεταβάς εἰς Μόσχαν, ἐνησχολήθη περὶ πλείστας ἄλλας ποιήσεις, ἃς καὶ ἐδημοσίευσεν, ὡς τὸν *Οἰκίσκον* τῆς *Κολόμνας* (συνοικίας ἐν Πετρούπολει) τὸν *γαλάρυρον Ἰππότην*, τὸν *Μοζάρτην* καὶ *Σαλιέρην* καὶ τὸ κατὰ τὴν παρώλην *συμπόσιον* πρὸς δὲ καὶ τὰ πέντε πρῶτα ἄσματα τοῦ *Ἰβάρ Βελκίνου*.

Περὶ τὰς ἀρχὰς τοῦ 1831 ἀπεβίωσεν ὁ προσφιλὴς αὐτοῦ φίλος Ἰβάρ Δελτίγ, καὶ ὁ θάνατος αὐτοῦ τὸν ἐλύπησε καιρίως, ἀλλὰ τὴν θλίψιν αὐτοῦ περιέστειλεν ὁ μετ' οὐ πολὺ γενόμενος γάμος του μετὰ πλουσίας τινὸς Ῥωσίδος, ἣν ἀγάπα περιπαθῶς. « Ἰδοὺ τέλος, ἔγραφε πρὸς τινα φίλον του, καὶ ἐγὼ ἐνυμφεύθην. Καίτοι μικρὸν ἐξησκημένος ὢν εἰς τὴν εὐτυχίαν, νομίζω ἤδη ὅτι εἰσέρχομαι εἰς νέαν ζωὴν, καὶ ἐν μόνον παρακαλῶ, νὰ μὴ μεταβληθῇ τοῦ λοιποῦ ἡ τύχη μου, διότι ἄνευ τῆς ἀναμνήσεως τοῦ Δελτίγ, ἤθελον ἀπολαύει πλήρους εὐδαιμονίας. »

Τὰ τελευταῖα αὐτοῦ ἔτη διήνυσεν ὁ Πουσκίνος κατὰ μέγα μέρος εἰς Πετρούπολιν, ἐπισκεπτόμενος ὅμως ἐνίοτε καὶ τὴν Μόσχαν, οὐδὲ λησμονῶν τὸ Τζερκόε-σέλο, ἐν τῷ ὁποίῳ διήλθε τὰ πρῶτα τῆς νεότητός του ἔτη καὶ ὅπου ἔζη ὁ περικλεὲς ποιητὴς Γιουκόβσκις. Ἐν τῇ τελευταίᾳ ταύτῃ πόλει διατρίψας ἐν ἔτος ὁ Πουσκίνος ἦλθεν εἰς Ἀμμυλλαν οὕτως εἰπεῖν πρὸς τὸν Γιουκόβσκιον, διότι ὅτε ἐκεῖνος ἐδημοσίευσεν τὴν ᾠδὴν του εἰς τὴν δόξαν τῆς πατρίδος, ὁ Πουσκίνος ἀπάντησε δι' ἐτέρως ᾠδῆς εἰς τοὺς προμάχους τῆς Ῥωσσίας, καὶ διὰ ποιηματίου ὅπερ ἐπέγραψεν ἡ ἐπέτειος τοῦ Βοραδίνου καὶ ἦσαν πάλιν ὁ πρῶτος ἐδημοσίευσεν τὰ *Ἀπομνημονεύματα* τοῦ Τζάρου Βορενδέι, ὁ Πουσκίνος τῷ ἀπεκρίθη διὰ τῶν *Ἀπομνημονευμάτων* τοῦ Τζάρου Σαλτάρου.

Μὴ ἀρκούμενος εἰς τὰς ποιήσεις ὁ Πουσκίνος ἐνησχολήθη καὶ περὶ τὴν συλλογὴν ὕλης πρὸς συγγραφήν ἱστορίας Πέτρου τοῦ Μεγάλου, ὅπερ ὅμως δὲν ἔφερεν εἰς τέλος καὶ ὅπερ καὶ αὐτὴ ἡ κυβερνήσις τῷ ἀνέθηκε. Πρὸς τοῦτο ἐπεσεκέθη διαφόρους βιβλιοθήκας, καὶ θέλων νὰ ἐμπνευσθῇ ἐκ τῆς θέας αὐτῶν τῶν τόπων, μετέβη εἰς Ὁρεμבוῦργον ἐνθα ἔμεινεν ἐπὶ ἱκανόν. Ἀλλ' οὐδὲ τότε ἡμέλησε τὴν ποίησιν, διότι πλείστα τεύχη τοῦ κατὰ τὴν ἐποχὴν ἐκείνην ἐκδιδομένου περιοδικοῦ συγγράμματος «*Ταμεῖον ἀναγνώσεως*» φέρουσιν οὐκ ὀλίγας αὐτοῦ ποιήσεις.

Τὸ τέλος τοῦ Πουσκίνου ὑπῆρξεν οἰκτρὸν, διότι ἐλθὼν ἐνεκα λόγων οἰκογενειακῶν εἰς ἐριδα πρὸς τινα εὐγενῆ, καὶ προκαλέσας αὐτὸν εἰς μονομαχίαν, ἐπληρώθη καιρίως ὑπ' ἐκείνου καὶ ἀπεβίωσε τῇ 27 ἰανουαρίου 1837 πλήρης δόξης καὶ τιμῶν. Πολλοὶ συγγραφεῖς μαρτυροῦσιν ὅτι ὁ διάσημος ἐκεῖνος ποιητὴς εἶχε προῖδει τὸν θάνατόν του, καὶ ὅτι εἶχε καὶ τὸν τάφον του προετοιμάσει εἰς τὸ μοναστήριον τοῦ Σβιατογόρσκις ὅπου κεῖται πλησίον τῆς μητρὸς αὐτοῦ, δόξα ἐθνικῇ τῆς Ῥωσσίας δικαίως λογιζόμενος. Ε. Σ.

ΑΝΑΜΝΗΣΕΙΣ ΙΤΑΛΙΑΣ.

Αἱ προβόήσεις τῆς θείας Ἀναστασίας καὶ τῆς ἀνειψίας Βέρβας.

III

ΒΟΝΙΦΑΤΙΟΣ ΣΑΝΤΕΛΛΙΝΗΣ.

ΕΚ ΓΕΝΕΤΗΣ ἐκέκτητο δικαίωματα πρωτοκαθεδρίας εἰς τὴν ἀριστοκρατικωτέραν τῶν αὐλῶν, τὴν αὐλὴν τοῦ Ἰψίστου ἦτο κάτοχος τοῦ κοινοτέρου τῶν ὑπὸ τοῦ οὐρανίου συντάγματος ἀπαιτουμένων προσόντων. Ὁ πατήρ του, βιομήχανος εὐπορος, βλέπων ὅτι ἦτον ἀδύνατον νὰ μάθῃ οἰκονομικὰ τέχνην, ἀπηλπίσθη, τῷ ἔβαλεν εἰς τὰς χεῖρας τὸ ἱερὸν εὐαγγέλιον, τὸ μόνον ἴσως βιβλίον, ὅπερ ἐκόσμει τὴν πλουσίαν αὐτοῦ βιβλιοθήκην, τῷ ἔδωκε τὴν πατρικὴν του εὐχὴν, ἥτις ὁμοίαζε μᾶλλον κατάραν, καὶ τὸν ἔστειλε νὰ μάθῃ γράμματα. Ὁ καλὸς ἐκεῖνος ἄνθρωπος ἐνόμιζε καὶ δικαίως ὅτι, τὰ βιβλία εἶναι πλέον εὐμάλακτα παρὰ αἱ σφύραι καὶ τὰ σκέπαρνα, καὶ ὅτι ὅσοι δὲν δύνανται νὰ γένωσι ζυλουργοὶ ἢ τέκτονες πρέπει ἀφεύκτως νὰ γένωσι λόγιοι. Ἀλλὰ πρὶν ἢ λάβῃ τὸ ἔκτακτον τοῦτο μέτρον, πρωτοφανὲς εἰς τὰ χρονικά τοῦ οἴκου του, ἐνθα ἐκ πατρὸς εἰς υἱὸν πάντες ἐξήσκησαν τέχνην, συνεκάλεσε μέγα οἰκογενειακὸν συμβούλιον, οὗτινος σιωπηλῶς ἐκήρυξεν ἑαυτὸν πρόεδρον. Ἐκθέσας, μὲ ὅλην τὴν πικρίαν πατρικῆς καρδίας πληγωμένης, ὅσα εἶχε παράπονα κατὰ τοῦ χαριτοδρότου υἱοῦ του, ἐπέρανε τὴν ἀγόρευσίν του ὡς ἐξῆς. « Καθὼς βλέπω ὁ προκηρμμένος αὐτὸς ποτὲ δὲν θὰ κατορθώσῃ νὰ γένῃ ἕνας ὁπωσοῦν καλὸς τεχνίτης » εἰπέτε μοι, παρακαλῶ, τί νὰ τὸν κάμωμεν; »

Τὸ ἱερατικὸν στάδιον, τὸ ὁποῖον οὐδὲν ἄλλο σχεδὸν ἀπαιτεῖ εἰμὴ ἐν μαῦρον ῥάσον ὅπως ὁ φέρων αὐτὸ εἰσδύῃ πανταχοῦ, ἀνοίγῃ πᾶσαν θύ-